

အောင်မြင်စာပေ

ဒီဇင်ဘာ

သင်္ဂြိုဟ်စုံစုံ
ပရိယာဇာနည်များ

BURMESE
CLASSIC

ဘဝချင်း ခြားနားနေတဲ့ အခြေအနေမှာ သက်ရှိလူသားယောင်ဆောင်ပြီး နှလုံးသားထဲ တိတ်တိတ်ခိုးဝင်မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ မိုးရယ် ... သံသရာအဆက်ဆက်က မြဲမြဲမြဲမြဲ ဖွဲ့ရစ်ခဲ့မိတဲ့ ချစ်ခြင်းကို အရိပ် ဘယ်လိုမှ မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့မိလို့ ပါ ...။ ပရလောကသားအဖြစ်ကနေ အယောင်ဆောင်ခဲ့ပေမဲ့ လည်း မိုးအပေါ်ချစ်မိတဲ့ ချစ်ခြင်းတရားကတော့ အစစ်အမှန်ရယ်ပါ။

(အလင်းရိပ်)

အရိပ် ... ဘယ်လိုမှ ဆုံစည်းခွင့်မရနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးမို့ ကံကြမ္မာကို ခါးသီးမိပါရဲ့ ။ သံသရာအစဉ်အဆက်က နှောင်ဖွဲ့ခဲ့မိတဲ့ ချစ်ခြင်းတရားကို ကိုယ် ဘယ်လိုရုန်းဖြတ်ရမှာ လဲ၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အရိပ်ကလေးရယ်၊ သံသရာတစ်ကွေ့မှာ တော့ ပြန်တွေ့နိုင်အောင် ကိုယ်တို့ ဆုတောင်းကြ မယ်နော်။

(မိုးသား)

အစ်ကို ... ကျွန်မတို့ နာနာဘာဝတွေကို ဗန်းပြပြီး လုပ်စားခဲ့ကြတယ်၊ အခု အခြေအနေကြုံ လို့ သူတို့ အတွက် ကောင်းမှုပြန်လုပ်ပေးရအောင်။

(မော်စီ)

ပညာလာပြိုင်တယ်လို့ မအောက်မေ့ပါနဲ့ ၊ အလှူလာခံတာပါ။ အို ...
အို ... ပိုက်ဆံအလှူခံ တာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ် ...။ ဆရာမှာ အားလုံး
ပြည့်စုံပါတယ်။ ဆရာ အလှူခံချင်တာက အဲဒီနာနာ ဘာဝမလေးကိုပါပဲ
။

(ဆရာဇော်)

ဟုတ်ပြီလေ ... ဒါဆိုလည်း ကျုပ်ကို နိုင်အောင် တိုက်ကြည့်ပေါ့။
နိုင်ရင် ဆရာလိုချင်တဲ့ တစ္ဆေမကို ချက်ချင်းလွှတ်ပေးလိုက်မယ် ...
ဟုတ်ပြီလား ...။

(ဆရာရစ်ချက်)

အခန်း (၁)

အရိပ် ... မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ထဲ နှစ်ထားရင်းက ... ဖြစ်
နိုင်လျှင် အငွေပြန်လို့ ပျောက်ကွယ်သွားလိုက်ချင်သည် ။

မျက်ရည်များက လက်ဖဝါးပြင်မှာ ရွဲနစ်လို့ နေပြီ။

ငိုရလွန်းသဖြင့်လည်း မောဟိုက်၍ ပင်နေပြီ။

"ဒါက ... ငိုနေရုံနဲ့ ပြီးမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး အလင်းရိပ်"

အထက်စီးဆန်လှသော စကားသံကို ကြားရလျှင် မျက်ရည်တို့ က
အိခနဲ ပြိုဆင်းလာပြန် သည် ။

"ပြော ... မင်း ဘယ်နည်းနဲ့ ဖြေရှင်းပေးမှာ လဲ ... ပြော ..."

မန်နေဂျာဆီမှ ကျားတစ်ကောင်လို ဟိန်းဟောက်သံ ထွက်လာခဲ့လျှင် အရိပ်ရဲ့ ကျောပြင် ကလေးမှာ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားရသည်။ ။

အရိပ် ဘယ်နည်းနဲ့ ဖြေရှင်းပေးရမှာ လဲ ...။

အရိပ်သည် ငိုနေရုံမှ လွဲ၍ ဘာမှ မလုပ်တတ်တော့၊ ဒါဟာလည်း အကောင်းဆုံးသော ဖြေရှင်း နည်းမဟုတ်မှန်း သိပါရဲ့ ...။

"ပြောလေ ... မင်းကြိုထုတ်ထားတဲ့ ငွေငါးသိန်းကို ဘယ်လိုပြန်ဆပ်မှာ လဲ ... ပြောစမ်း"

မန်နေဂျာကြီးဆီမှ ဟိန်းဟောက်သံ တစ်ခွန်းထွက်လာတိုင်း အရိပ်ရဲ့ ကျောပြင်ကလေးမှာ တစ်ခါတုန်သွားလျက် မျက်ရည်တို့ မှာ လည်း တစ်ခါထပ်ကျလာရပြန်သည်။ ။

"အလင်းရိပ် ... မင်း အဲ့လိုကြီး ငုံ့စုံပစ် ငိုမနေနဲ့ ...၊ မော့စမ်း မျက်နှာကို ..."

အရိပ်မှာ ကြောက်ကြောက်နှင့်ပင် ဂျာကြီးအမိန့်အတိုင်း မော့ကြည့်လိုက်ရသည်။ ။

"မင်း ငွေကြိုထုတ်တုန်းက တစ်လကို ငါးသောင်းဖြတ်ပါလို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လားဟင် ... ပြောစမ်း ..."

"ဟုတ် ... ဟုတ်"

အရိပ်မှာ ရှိုက်သံဗလုံးဗထွေးကြားက အနိုင်နိုင် အားယူကာ ပြန်ဖြေရသည်။ ။

"ပြီးခဲ့တဲ့ လတုန်းက အမေနေမကောင်းလို့ ပါဆိုတော့ လူမှုရေးအရ သက်ညှာပြီး ငါနားလည် ပေးခဲ့တယ်"

အရိပ်မှာ ဂျာကြီး၏ ကျယ်လောင်လှသော အသံကြီးကြောင့် ရှက်ရွံ့ သိမ်ငယ်ကာ ခေါင်းကို ပြန်ငုံ့ချလိုက်မိသည်။ ။

"မငုံ့နဲ့ ... ငါ စကားပြောလို့ မပြီးသေးဘူး၊ ခေါင်းကို ပြန်မော့စမ်း"

ဂျာကြီး ဟိန်းခနဲ အော်ပြန်သည်။ ။

အရိပ်မှာ ပခုံးများ ပါ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားလျက် ကမန်းကတန်း မော့ကြည့်လိုက်ရသည်။ ။

"ဒီလကျတော့ အိမ်ပြင်မှာ မို့တဲ့ ၊ မင်းအကြောင်းပြချက်က တစ်လ တစ်မျိုး မရိုးနိုင်တော့ဘူး လားဟင် ... အလင်းရိပ်"

အရိပ်မှာ အဆက်မပြတ် ကျဆင်းလာသော မျက်ရည်တို့ ကို သုတ် ရင်းက တံတွေးကို အတင်း မျိုချလျက် ...

"အိမ် ... အိမ်က လေပြင်းတိုက်ခံရလို့ အရမ်းကို ရွံ့နေလို့ ပါ ဂျာကြီး ရယ်၊ ရှေ့လကျရင် အရိပ် ဆက်ဆက် ဆပ်နိုင်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါ့မယ်"

"ဘာ ..."

ဒီတစ်ခါ အော်လိုက်သံက အသံနက်ကြီး။

"ဆက်ဆက် ... အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါ့မယ်၊ မင်းစကားတွေက တစ်လုံးမှ မတိကျဘူး အလင်းရိပ်၊ ငါ ဘယ်လိုယုံကြည်ရမှာ လဲ၊ ဖြစ်နိုင် ရင် ငါက ... ဒီလ တစ်လစာကိုတောင် ထုတ်ပေး ချင်တော့တာ မဟုတ် ဘူး "

အရိပ်မှာ နီရဲမို့အစ်နေသော မျက်လုံးကလေးများ ဝိုင်းစက်သွားရသ ည် ။ အလန့်တကြားနှင့် ...

"အဲ့ ... အဲ့လိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ဂျာကြီးရယ်၊ ဒီလစာ မထုတ်ပေးရင် အရိပ်တို့ သားအမိ ဘာနဲ့ သွားစားရမှာ လဲ"

"ဒါ မင်းတို့ ကိစ္စလေ ...၊ မင်းတို့ တွေဘက်သာ ငါက အမြဲကြည့်ရှု ပေးခဲ့ရတာ၊ ငါ့ဘက်ကို ကျတော့ရော ... မင်း တစ်ချက်ကလေး ပြန်ငဲ့ ကြည့်ဖူးလို့ လား၊ ငါ့မှာ မင်းတို့ ကတစ်ဖက် သူဌေးက တစ်ဖက် အမြဲ ကြားညပ်နေရတာ၊ အဲ့လောက်များ တဲ့ ငွေ ငါလည်း ကြားထဲက မစိုက် ထားနိုင်ဘူး"

ဂျာကြီးမှာ ဒေါသတကြီး ပြောနေသည်။ ။

အရိပ်မှာ လည်း ခေါင်းကိုတွင် တွင် ငုံ့ကာ မျက်ရည်သာ တတွေတွေ ကျနေမိသည်။ ။

ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ အခြေအနေမှာ ...

"မစိုက်ရပါဘူး ..."

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော အေးစက်စက်အသံကြီးကြောင့် နှစ် ယောက်စလုံး အခန်းဝသို့ လှည့်ကြည့်မိလိုက်ကြသည်။ ။

"ဟာ ... ဆရာ"

ခုနက အရိပ်ကို အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းနေခဲ့သော မန်နေဂျာကြီးမှာ ... ဆိုင်ရှင်သူဌေး ဦးတော် မိကို တွေ့လိုက်သည် နှင့် ချက်ချင်း မြွေစွယ်ကျိုး သလို အချိုးပြောင်းသွားခဲ့သည်။ ။

"ဒီကောင်မလေးက ..."

ဂျာကြီးမှာ ဖြစ်ပျက်ပုံကို ဇာတ်လမ်းဆင်ကာ ပြောပြဖို့ အစပျိုးဆဲ သူဌေးဦးတော်မိက လက်ဝါးကြီး ဖြန့်ကာတားလျက် ...

"ငါ အားလုံးကြားပြီးပြီ"

ဂျာကြီးမှာ ခုမှ ရင်အေးသွားသလို ပြုံးသည်။ ။

အရိပ်ကတော့ အပူလုံးကြီးက ငယ်ထိပ်သို့ပင် ဝုန်းခနဲ တက်ဆောင့်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

ဦးတော်မီမှာ အရိပ်ကို ခပ်လျှမ်းလျှမ်းသာ တစ်ချက်ကြည့်လျက် ...

"ကိုစိုးမောင်ရယ် ... ဒီကောင်မလေးက တကယ်ဒုက္ခရောက်နေတာပဲဟာ၊ ကိုယ့်ဆိုင်က ဝန်ထမ်းတွေ အတိဒုက္ခ ရောက်နေတာကို မျက်နှာလွှဲနေနိုင်လောက်အောင် ကျုပ်မရက်စက်တတ်ပါ ဘူးဗျာ၊ ကောင်မလေးရဲ့ အကြွေးတွေကို လျော်ပေးလိုက်ပါ"

"ဗျာ ... ဆရာ ... ဟို ... ဟို ... ငါးသိန်း ..."

ဒီတစ်ခါတော့ ငယ်ထိပ်သို့ အလုံးကြီး တက်ဆောင့်သွားရသူမှာ ဂျာကြီးပဲဖြစ်သည်။ ။

မျက်လုံးများ ပြူးထွက်လို့ နေသည်။ ။

အရိပ်မှာ တော့ ကိုယ့်နားကိုပင် မယုံရဲ ...။

"ငါးသိန်းလောက်နဲ့ တော့ ကျုပ်စီးပွားပဲ့မသွားပါဘူးဗျာ ... ထားလိုက်စမ်းပါ၊ ဝန်ထမ်းတွေ စိတ်ချမ်းသာဖို့ ပဲ အရေးကြီးပါတယ်၊ မဟုတ်ဘူး လား ကိုစိုးမောင် ..."

ဦးတော်မီ ပြောပုံမှာ လေသံချိုကလေးနှင့် ...

မျက်လုံးကလေးစင်းကာ ဂျာကြီးကို ထောက်ခံစေချင်သည့်သဘောမေးကလေးက ထိုးပြ လိုက်သေးသည်။ ။

"ဗျာ ... ဟုတ် ... ဟုတ် ... သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ဆရာရယ်"

ဂျာကြီးမှာ ပျာပျာသလဲ ထောက်ခံလိုက်ရသည်။ ။

"ဒါပေါ့ ... ဝန်ထမ်းတွေ စိတ်ချမ်းသာမှုရှိမှ ကျုပ်လည်း စိတ်ချမ်းသာရမှာ ပေါ့ ... ကဲ ..."

"ကျုပ်လည်း စိတ်ချမ်းသာရမှာ ပေါ့ ..." ဆိုသော စကားရဲ့ နောက်ဆက်တွဲအဓိပ္ပာယ်ကို မန်နေဂျာကြီး အသေအချာ စဉ်းစားဆဲ ... "ကဲ ..."

"ဟူသော ခွန်အားအပြည့်ပါသည့် ဆော်ဩသံ ကြီးကြောင့် လန့်ပင်လန့်သွားရသည်။ ။

"ဘော်ဘီနဲ့ ဘိုနီ ... ကောင်မလေးကို ခေါ်လာခဲ့၊ အလုပ်ကိစ္စလေးအေးအေးဆေးဆေး ပြော ရအောင်"

"ဟုတ် ... ဆရာ"

ဦးတော်မီ၏ အပါးတော်မြနှစ်ယောက်ဖြစ်သော ဘော်ဘီနဲ့ ဘိုနီမှာ အရိပ်ကို ပြုံးပြကြသည်။ ။

ထို့နောက် ... သူဌေးဦးတော်မီမှာ အရိပ်ဘက်လှည့်ကာ အချို့မြဆုံးသော အပြုံးကြီးတစ်ခု ပြုံးပြလျက် ရှေ့မှ အရင်ထွက်သွားသည်။ ။

"လာ ..."

ဘော်ဘီနှင့်ဘိုနီက အရိပ်ကို ခပ်ကြိတ်ကြိတ်အသံနှင့် လက်ယပ်ခေါ်သည်။ ။

"လိုက်သွားလေ မြန်မြန်၊ ဆရာက အလုပ်စကား ပြောစရာရှိလို့ တဲ့"

မန်နေဂျာကြီးက နားမလည်နိုင်ရန်ကောဆိုသော သဘောမျိုး မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့်ကြည့်ကာ ကြိတ်ဆော်ဩပြန်သည် မို့ အရိပ်မှာ ယောင်

နယောင်နနှင့် သူဌေးဦးတော်မီတို့ နောက် အပြေးလိုက် သွားခဲ့ရသည်။ ။

ပါးပြင်ထက်ဆီမှာ မျက်ရည်တို့ မခမ်းခြောက်သေး ...။

မန်နေဂျာကြီးဆီမှ အံ့ကြိတ်ကာ ခေါက်လိုက်သော ... တောက်
ခေါက်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ။

အစာအလှခံလိုက်ရသော ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ အသံမျိုးဆိုတာ မိမိဘာ
သာ သိနေသည် လေ။

* * *

"အိုး ... ဟင့်အင်း ... ကျွန်မကို ဒါမျိုးမလုပ်ပါနဲ့ ၊ ကျွန်မ အကြွေးကို
ပြန်ဆပ်ပါ့မယ် ... ဟင့်အင်း"

တကယ် အလုပ်ကိစ္စဟု ယုံမှတ်၍ လိုက်လာခဲ့မိသည် မှာ မှားပြီဆို
တာ ဒီရောက်မှ ပဲ အရိပ် သိလိုက်ရတော့သည်။ ။

"အို ... အို ... ဆပ်စရာမလိုပါဘူးဆိုမှ အရိပ်ကလေးရယ် ...၊ ကိုယ်
ပေးတဲ့ အကြင်နာတွေ ကို အေးအေးဆေးဆေးကလေး ခံယူလိုက်ရင် ရ
ပြီ၊ ကိုယ်နဲ့ အရိပ်ကလေးရဲ့ ကြားမှာ ဘာအကြွေးမှ မရှိတော့ဘူး ဟုတ်
ပြီလား၊ ကိုယ်ကတောင် အရိပ်ကလေးကို ထပ်ပေးလိုက်ဦးမှာ "

"ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... မယူဘူး၊ ကျွန်မ ရှင့်ဆီက ဘာမှ မယူ
တော့ဘူး၊ ရှင့်အကြွေးကို လည်း ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်၊ ကျွန်မကို လွှတ်ပေးပါ"

"ကလေးရယ် ... ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ရင် နှမြောစရာတွေ ဖြစ်ကုန်မှာ
ပေါ့၊ ကိုယ်က ... ကလေးကို အားလုံး တာဝန်ယူမှာ ပါ၊ တကယ်ပြော

တာ ... အတည် ... အတည်"

"ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ရှင့်ရုပ်ကြီး ကျွန်မ ခံစားလို့ မရဘူး၊ ရှင့်ပိုက်ဆံတွေ လည်း ကျွန်မ မမက်ဘူး၊ ကျွန်မ ပြန်ပါရစေ ... ခုလွှတ် ..."

အရိပ် တောင်းပန်၍ လည်း မရတော့ ... ကျားနာမလေးလို ဒေါသများ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ အသံမှာ မာထန်၍ လာသည်။

"မလွှတ်ပါဘူးဆို ... လွှတ်ဘူး"

တော်မီဆိုသော တဏှာရှုးကြီးမှာ မျက်နှာပါ ရူး၍ လာပြီ။ အရိပ်မှာ ရုန်းကန်ရလွန်းသဖြင့် အားအင်များ ကုန်ခမ်း၍ နေပြီ။

အရိပ် ဒီတဏှာအိုကြီးကို အညံ့ခံ အရှုံးပေးလိုက်ရတော့မှာ လား။ ပိုက်ဆံငါးသိန်းအတွက်နဲ့ တော့ အပျိုစင်ဘဝကလေး အနစ်မွန်းမခံနိုင်။ အရိပ်သည် ခဏငြိမ်သက်နေလိုက်ပြီး လက်ချောင်း များက ခေါင်းရင်းဘက်ဆီ တရွေ့ရွေ့ စမ်းသပ်နေမိသည်။

အရိပ်အတွက် ကူညီကယ်ဆယ်ပေးနိုင်မည့် တစ်စုံတစ်ရာများ မရှိနိုင်တော့ဘူးလား။

အရိပ်လက်ချောင်းကလေးများက တရွေ့ရွေ့ တွားသွားဆဲ ခေါင်းအုံးအောက်မှ ချွန်မြဲသော အရာတစ်ခုကို ရှာဖွေတွေ့ရှိလိုက်သည်။

ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ပြီး အရိပ်ရဲ့ လက်ကလေးမှာ မြောက်တက်သွားခဲ့သည်။

"ကဲဟာ ... သေစမ်း"

"အံ့မာ ... ကောင်မ"

လက်ခနဲ အလင်းရောင်နှင့်အတူ ...

"အင့်" ခနဲ နာနာကျင်ကျင် ညည်းညူလိုက်သံမှာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သ
ည်။"

* * *